

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

«Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, την κρίνει αυστηρά»

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης | georgemessaris@gmail.com

Ένα προσωπικό ταξίδι στο χθες...

Πάνε πολλά χρόνια από τότε. Πόσα ακριβώς δεν θυμάμαι. Εκείνο που θυμάμαι είναι ότι ήμουν γυμνασιόπαιδο. Σε μια από τις πρώτες τάξεις.

Ανέμελα χρόνια, γεμάτα όνειρα, πολλά όνειρα και αμέτρητα σχέδια για το αύριο. Ήταν, όμως, δύσκολη εκείνη η εποχή. Παρότι είχαν περάσει μερικά χρόνια από το καταστροφικό σεισμό του 1953, που ισοπέδωσε την ιδιαίτερή μου πατρίδα την Κεφαλλονιά, τη Ζάκυνθο και την Ιθάκη, οι πληγές ήταν ακόμα ανοικτές. Αιμορραγούσαν. Οι γονείς μας πάλευαν να τα βγάλουν πέρα ενώ εμείς «κολυμπούσαμε στα πελάγη της παιδικής αθωότητας» περνώντας τις ελεύθερες ώρες μας παίζοντας στις αλάνες. Τα κορίτσια με τις πάνινες κούκλες και τα αγόρια με τις πάνινες μπάλες. Όλα ήταν πάνινα εκείνα τα χρόνια ακόμα και τα όνειρά μας!

Θυμάμαι έντονα τους... μεγάλους ποδοσφαιρικούς αγώνες που διοργανώναμε στα χωράφια. Αγώνες χωρίς διαιτητές και επόπτες αλλά με πολλούς τραυματισμούς αφού και η παραμικρή πτώση πάνω στις πέτρες ήταν μια αιματηρή εμπειρία!

Φωνές, σπρωξίματα, καυγάδες στο βωμό της θεάς... πάνινης μπάλας!

Όσο για το σκορ της κάθε αναμέτρησης υπήρχαν συνεχείς διαφωνίες. Η κάθε ομάδα κρατούσε δικό της «λογαριασμό» και αναγνώριζε το... δικό της σκορ!

Και μετά τους ανεπανάληπτους αγώνες, κάναμε βόλτες στην Κεντρική Πλατεία του Αργοστολίου ζώντας τα πρώτα αθώα ερωτικά σκιρτήματα. Κλεφτές ματιές στα κορίτσια που κοκκίνιζαν, ανταποδίδοντας κρυφά χαμόγελα. Όλα ήταν κρυφά εκείνη την εποχή. Ακόμα και ο έρωτας. Ο πλατωνικός έρωτας.

Άλλες εποχές, άλλα ήθη, άλλες συνήθειες. Χωρίς κινητά, χωρίς "facebook", χωρίς ηλεκτρονικούς υπολογιστές και τις άλλες σημερινές «ανέσεις», αλλά με περισσότερη ανθρωπιά. Περισσότερη ανθρώπινη επικοινωνία. Τότε «θα τα πούμε» σήμαινε «θα συναντηθούμε... θα τα πούμε πρόσωπο με πρόσωπο» και όχι μέσω "Skype".

Τότε τα αθώα μαθητικά μας πάρτι ήταν γεμάτα

χορό και αστεία και φυσικά ευκαιρία για φλερτάρισμα. Χωρίς οινόπνευματώδη, που οι γονείς μας απαγόρευαν αυστηρά. Το πιο βαρύ ποτό επίσημα ήταν η... λεμονάδα και στα κρυφά (είπαμε τα πάντα γινόντουσαν κρυφά εκείνη την εποχή) κανένα λικεράκι.

Ήταν εκείνη την εποχή που δέχθηκα ένα δώρο από τον πατέρα μου. Ένα μικρό πακετάκι. Θυμάμαι είχε βάλει το χέρι του στον ώμο μου και με πήρε παράμερα στην αυλή. «Ξέρεις, μου είπε με κάθε σοβαρότητα, πρέπει να αρχίσεις να ξυρίζεσαι. Μέσα στο πακετάκι θα βρεις ότι χρειάζεσαι...»

Βιαστικά πήγα στο λουτρό. Όταν το άνοιξα βρήκα: μια ξυριστική μηχανή της εποχής, ένα κουτί με ξυραφάκια ASTOR (που, όπως θα θυμούνται οι παλαιότεροι, τροχίζαμε τρίβοντάς τα στο εσωτερικό ενός ποτηριού), ένα μικρό μωροδάτο σαπούνι, ένα πινέλο ξυρίσματος και ένα μικρό δοχείο για να κάνεις σαπουνάδα. Βάλθηκα να γευτώ την εμπειρία που αποδείχτηκε... τραυματική! Μπορεί να απαλλάχθηκα από το χνούδι της νιότης. Παράλληλα, όμως, κατασφάχθηκα! Λίγο ακόμα και θα χρειαζόμουνα... μετάγγιση αίματος!

Όταν με είδε ο πατέρας μου χαμογέλασε. «Κάθε αρχή και δύσκολη» μου είπε. «Ναι βέβαια», απάντησα. Το πρώτο ξύρισμα. Ένα ακόμα βήμα στο δρόμο που οδηγεί στην ενηλικίωση. Ένα ακόμα βήμα μακριά από την παιδικότητα.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Ολοκλήρωσα τις σπουδές στην Αθήνα και τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις. Είχα ήδη πάρει την απόφαση να μεταναστεύσω. Αρχικά σκεφτόμουν τον Καναδά αλλά με κέρδισε η Αυστραλία. Ήταν Δεκέμβρης του 1969 όταν απολύθηκα από το Ναυτικό και είχα επιστρέψει στην Κεφαλλονιά για να αποχαιρετίσω τους δικούς μου και τους φίλους μου.

Το πρωί που θα έφευγα, μέσα μια φορτισμένη συγκινησιακά ατμόσφαιρα, ο πατέρας μου μου έδωσε ένα κουτάκι. «Είναι οκτώ πακετάκια ξυραφάκια ASTOR, μου είπε. Θα τα χρειαστείς...» Πέρασα 42 ολόκληρα χρόνια στο Σίδνεϊ και δεν τα χρησιμοποίησα ποτέ. Όχι ότι δεν τα χρειαζόμουν αλλά γιατί τα είχα κατατάξει στο χώρο των κειμηλίων! Μου θύμιζαν το πρώτο δώρο του πατέρα. Μου θύμιζαν τη μετάβαση από το χνούδι στο γένι!

Αυτά τα οκτώ κόκκινα πακέτα ASTOR βρήκα προχθές σε ένα συρτάρι. Τα είχα φέρει από την Αυστραλία πίσω στην Ελλάδα. Η θέα τους με πλημμύρισε με μύριες αναμνήσεις που σήμερα θέλπω να μοιραστώ μαζί σας.

Αυτά για σήμερα. Μέχρι την επόμενη εβδομάδα ας φροντίσουν όσοι ζουν στην Ελλάδα να μην γίνουν... μπάρμπεκιου από τους συνεχείς εμπρησμούς!

Γιώργος Μεσσάρης

ΤΡΕΙΣ ΔΙΠΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DVD:
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΙΤΑΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΡΩΣΙΚΑ

Flowers Of The Sea Λουλούδια Του Πελάγους

Ένα ιστορικό-πολιτιστικό ντοκιμαντέρ
71 λεπτών του Γιώργου Μεσσάρη
για την Κεφαλλονιά και την Ιθάκη

ΤΙΜΗ \$25.00 ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: georgemessaris@gmail.com - Τηλ.: +30 6978 500020

- Οποιοδήποτε σχόλιό σας μπορείτε να το στείλετε στο MME που φιλοξενεί το δημοσίευμα ή στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση georgemessaris@gmail.com και εγώ θα το μεταβιβάσω.
- Τελευταία παραγωγή ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ του Γιώργου Μεσσάρη: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ - ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ. Για να αποκτήσετε το DVD επισκεφθείτε την ιστοσελίδα μας <http://www.omegadocumentaries.com> ή επικοινωνήστε με τον ίδιο.